

Henk Pijnenburg Heikant 20 5752 AJ Deurne t/f 0493 320497 0621537406 t. 0493 314416 h.pijnenburg@hetnet.nl www.artpiijnenburg.com

Privé Domein 64 (121109)

Voor het kindertekeningenboek ga ik diverse lezingen houden. Een privé kliniek in Mill, ViaSana, specialisten in orthopedie, plastische chirurgie en heekunde heeft 200 boeken gekocht, te verdelen over de drie goede doelen.

Er volgen lezingen voor de politieke vrouwen in Helmond en voor een Lions Club die kindertekeningenboeken kopen.

*Er is reeds voor ongeveer € 13.000 aan boeken verkocht. **Wie volgt ?***



Cavea, olieverf op koperplaat, 100x100, 2009



J.V., olieverf op board, 27x19, 2009



Webb Brown, olieverf op doek, 11x9cm, 2008

(catalogus Nicola Samori: BEING. ISBN: 978-88-6403-023-4)
(Arte –speciale La Biennale di Venezia , juli 2009)

Tijdens Art Basel, ik geloof in de omgeving van Scope, werd ik aangehouden door een paar Italiaanse jonge mensen die met folders aan voorbijgangers vroegen of ze niet hun tentoonstelling wilden bezoeken. Nieuwsgierig liet ik en Brendan me meevoeren, kwamen we in een lift terecht die ons naar beneden bracht waar we in een enorme grote en hoge betonnen ruimte kwamen waar het werk te zien was van vijf Italiaanse kunstenaars. Ik werd direct getroffen door het werk van Nicola Samori waarvan ik direct besloot enkele werken aan te kopen.

Nicola Samori is een veelzijdig kunstenaar, schildert veelal niet op doek maar op koperplaten en board, tekent veel en maakt sculpturen.

Zijn werk wordt gekenmerkt door vakmanschap en liefde voor de 17^e eeuw, zoals Rembrandt, Goya en Ribera. Wat je tegenwoordig niet meer zoveel tegenkomt bij jonge kunstenaars is Nicola Samori's kennis van oude als moderne kunst. Je ziet een rode draad lopen van verleden naar onze tijd via schilders als Michelangelo, Schiele, de Kooning, Rainer en Bacon. Hij interpreteert het werk van anderen, realiseert het 17^e eeuwse barokrealisme opnieuw en deformeert. Vooral hoofden hebben zijn fascinatie om te deformeren, bizarre, mystieke, gespleten, verbrijzelde, verholde en ondoordringbare koppen.

Wij mensen zijn vreemden van onszelf.

Van Cees Hendriks, altijd onderweg tussen Nederland en China, verzamelaar van Chinese kunst van het allereerste uur, kreeg ik een tip eens te kijken naar het werk van de Chinese kunstenaar Song Kun (1977), die uitgeroepen was als een van de meest belovende jonge Chinese kunstenaars. Het UCLA Hammer museum in Los Angeles heeft in 2007 als eerste een solo tentoonstelling met haar werk georganiseerd. Song Kun wordt vertegenwoordigd door Boers-Li gallery in Beijing.



Song Kun, Woman reading a Letter on a Hainan Airlines' Flight, olieverf op doek, 60x45, 2008

De tentoonstelling maakte deel van een tentoonstelling bij Walter Maciel in Los Angeles, getiteld: **'Seeking the Recluse but not Meeting'** is ontleend aan de dichter Jia Dao (779-843 Tang Dynastie) waarin de dichter zoekt naar afzondering maar deze nimmer vindt.

Song Kun verzet zich tegen de huidige kunst in China; de provocerende performances van Zhang Huan of de dramatische vuurwerken van Cai Guo-Qiang en de neo pop cultuur. Song Kun zoekt naar spirituele, mystieke en universele ervaringen die voortkomen uit haar diepliggende herinneringen. Haar schilderijen zijn getuigenissen van weemoed, melancholiek, heimwee en stilte die je nergens meer ontmoet.

Je zou haar wat Etty Hillesum noemt *'een pleister op de wonde'* kunnen toedichten, een pleister op de wonden van een wereld.

De formaten van haar schilderijen zijn klein (45x60), poëtische en kwetsbare betoveringen in zachte overlopende grijs- en sepia nuances. Een vrouw die een brief leest in een hoekje bij het raam van een vliegtuig, een man die in zijn tuin schoffelt in de heilige gloed van de dageraad. Song Kun voert de kijker, herinnert Caspar David Friedrich, langs de rug van figuren naar het onnoembare en onbereikbare.

Song Kun is een oude ziel, meer Europees dan vele Chinese kunstenaars Chinees zijn. (Wat vallen mij de Chinese schilders in 'The State of Things' in Bozar - Brussel tegen, inderdaad neo pop en onhandige losser geborstel probeersels).

In de catalogus met haar werk is een cd ingesloten met elektronische muziek van Mu Lian en songteksten van Song Kun en begeeft zich tussen droom en werkelijkheid, licht en donker, contemplatieve stilte en hypnotische ervaringen.

Het licht in haar werk drijft mij op golfjes van hoop en verlangen naar iets dat ik niet kan bereiken, verder weg dan ooit.....

Aaron van Erp

Aaron van Erp, ik viel direct voor zijn werk en tot op de dag van vandaag ben ik erg op zijn werk gesteld. Tot nu klikt het uitstekend tussen ons.

Aaron is totaal anders dan ik. In Aarons' atelier heerst de totale chaos. We zijn al een hele tijd bezig een film te maken van zijn door en door over-rommelige atelier.

Ik kom graag in rommelenderommelige ateliers, het ruikt er naar verf en allerlei andere luchtjes, je vindt er platgetrapte halflege tubes, etensresten en soms dode muizen die het leven hebben gelaten na al dat lekkers en onder je voeten ontspruiten knarspendekortekrakende geluiden van verborgen cd's onder niets vermoedende oude blaadjes.

Van zijn vloer is zijn hele leven af te lezen, Aaron gebruikt iets en laat het vallen waar hij toevallig is. 'Het hoort daar waar het terecht komt' is zijn motto.

Onlangs was ik in zijn flat, die enige maanden daarvoor keurig was opgeruimd door zijn overgekomen vriendin Cynthia, en trof weer de onbeschrijflijke chaos aan die we gewend zijn van hem. Aarons scriptie 'Soup' die we komend jaar willen uitgeven gaat over die chaos. Zelf kan ik thuis helemaal geen rommelige toestanden verdragen en ben ik altijd bezig te ordenen, dingen die niet in een hoek van 90 graden liggen te rechten, even neurotisch als Aaron. Neuroten begrijpen elkaar in den blinde.

Aaron vind ik een rasschilder die een compleet nieuw schildersidoom vanuit zijn onderbuik heeft opgeroepen.

Afgelopen zondag zag ik de tentoonstelling van Leopold Rabus wiens werk ook overloopt van menselijke chaos, psychische spanning en allerlei ongemak. Aaron en Leopold putten beiden de voorwerpen uit hun directe omgeving. In die zin zijn er veel raakvlakken. Alleen hun manier van schilderen is totaal anders. Aarons toets is lossier, schilderachtiger, onaf terwijl die van Rabus, Rogier Ormeling kenmerkt deze werkwijze als een minutieus, overvol met fotorealistische details. 'We zien de subtielste kleurnuances van vogels en de fijnste vertakkingen van kale berken, maar ook hoe het gras van een alpenweide ligt te zinderen'. (1)

Als Rabus mensen schildert zijn de hoofden krankzinnig groot en de rest van de lijven schraal, dun en lang uitgerekt.

Aaron schildert geen volledige mensen, de mensen zijn uitgegumd, doemen op als schimmen, maar o zo dreigend en angstwekkend aanwezig, trouwens ook wel komisch als je ze beter leert kennen. Het zijn geesten die in het onderhiernamaalse naar boven drijven en kennelijk niets geleerd hebben. Je kunt ze beter op een schilderij tegenkomen dan in het 'echie'.

De kleuren bij Rabus zijn ontleend aan typische Zwitserse boerenkasten met die zoetige en bonte kleuren die voor je ogen spetteren. Glad en glanzend zijn Rabus kleuren, die van Aaron romig vettig. De schilderijen van Aaron zijn leeg vergeleken bij het overvolle gejoel van Rabus. Als je naar Aarons en Rabus' schilderijen kijkt wordt eenzaamheid je huisgenoot en kom je erachter dat we in een heel moeilijke tijd leven, gejaagdheid alom, dreiging in iedere vierkante centimeter, niemand is meer te vertrouwen, we zijn allemaal daders en slachtoffers, dreigend onweer rukt ons uiteen, teisterende tsunami's in allerlei gradaties Ik denk nu plotseling aan mijn jeugd toen Kapelaan DE VREE op het kansel met **ssssssissende** en **overslaande** stem nader onheil aankondigde waarna snel de portemonnee getrokken werd.

Aaron heeft een aantal tentoonstellingen voor de boeg zoals in maart in Kaapstad bij galerie Joao Ferreira, verder heeft Jan Hoet hem gevraagd in Gent en galerie Kunstagenten, Linienstrasse, in Berlijn heeft zich aangediend.



Rabus, Neige et Renard, oil on canvas, 240x300, 2007



La Bergère et le Bucheron, oil on canvas, 270x190, 2007 (Gemeentemuseum Den Haag)



Unt., olieverf op doek, 130x100, 2009



Unt., olieverf op doek, 150x110, 2009



Unt., olieverf op doek, 45x55, 2009



Unt., olieverf op doek, 100x130, 2009

Prachtige, geheimvolle en bizarre schildertoppertjes, rijk aan Europese traditie en geborgenheid en toch nieuw ook.

Wat zou ik graag een tentoonstelling zien met Goya, Van Gogh, Ensor, Soutine, Bacon, Rabus, Daniël Richter, Nicola Samori en AARON VAN ERP en als pleister op de wonde Song Kun.



Unt., olieverf op doek, 220x300, 2009



Unt., olieverf op doek, 55x70, 2009



Unt., olieverf op doek, 60x115, 2009



Unt., olieverf op doek, 120x200, 2009

In mijn ogen fantastische schilderijen met Aaron van Erp ingrediënten die onze bizarre wereld tonen en voor kak zetten.
Titels zijn nog niet beschikbaar.



Unt., olieverf op doek, 150x250, 2009

Wie hier niet van onder de indruk raakt is, Oei, oei,oei, oei-oei
Mijn hart begeeft het.....duisternis slaat toe.....onzegbaar verlangen
zoekt troost voor alle wonden.....
p.7

